

Hanácký divadelní máj 2011

Závěrečné kukátko

Hanácký divadelní máj

Město Němčice nad Hanou

Vážení všichni,
jenž jste navštívili letošní Hanácký divadelní máj 2011 v našem krásném městě Němčicích nad Hanou. Ať již v roli herce, porotce, organizátora či diváka.

Je tomu již 40. let, co se přehlídky ochotnických souborů v našem městě konají. A 25 let nesou název Hanácký divadelní máj.

Proto právem mluvíme o tradici dlouholeté a bohumilé.

Ochotníci jsou určitý „druh“ lidí, kteří mají srdéčko otevřené, vnímavé ale také velmi citlivé. Několik let tomu nazpět jsem měla obavy, že se stává druhem „ohroženým“! Ale pak začaly na naši přehlídku přijíždět nově vzniklé, či obrozené soubory a mé obavy se rozplynuly.

Z mého pohledu se letošní Hanácký divadelní máj vydařil. Pravda, neviděla jsem všechna představení pro děti, ale večerní jsem si nenechala ujít ani jedno. Bylo mi mile v kruhu přátel, z nichž mnohé znám už desítky let, bylo mi dobře sedět v hledišti a prožívat děje divadelních her spolu s vámi.

Oceňuji práci odborné poroty při vedení jednotlivých hodnotících setkání se soubory.

Vážím si práce všech, kteří se na organizaci a průběhu přehlídky podíleli.

A především děkuji Vám divákům za úžasnou atmosféru, kterou jste v průběhu celého týdne vytvářeli.

Těšme se všichni na další ročník našeho Máje.

Ivana Dvořáková, starostka

Přehlídka divadelní tvorby 2011 proběhla letos po dvacáté páté. Máme za sebou malé kulaté výročí – čtvrt století trvání Hanáckého divadelního máje.

Také letošní festival proběhl v atmosféře, na niž se všichni vždycky už těší, tedy v atmosféře plné pohody, kterou se snažili organizátoři vytvářet. Celá přehlídka byla založena na spolupráci nového poradatelského kolektivu, v letošním roce nazvaného s trochou nadsázky – realizačního týmu. Velkou oporou nám byli naši technici, kteří se podíleli na zdárném průběhu všech představení.

Byl to krásný, ale náročný týden, moc a moc děkuji všem, kteří zajišťovali zázemí po celý týden.

Také děkuji našim porotcům, že s námi ten maratón divadelních představení zvládli.

Myslím si, že s nelehkým úkolem jsme se vypořádali se ctí a všichni účastníci se u nás v Němčicích cítili přinejmenším dobře.

A co dodat závěrem, ať se na divadelní přehlídce 2012 opět setkáme, s pěknými vzpomínkami na letošní němčický jubilejní máj.

Jana Oulehlová, kulturní referent

Hodnocení jednotlivých představení odbornou porotou

Morkovští ochotníci o. s.

Prach a broky (Václav Bárta)

Soubor sáhl po „starodávné hře“ a od první chvíle je evidentní (od exponované a hlavně přerostlé muchomůrky před oponou), že nic není ponecháno náhodě. Příběh rozvíjející se na jevišti, příběh jako vystřižený z mysliveckých a selských kalendářů není morkovskými divadelníky pouze využít či zneužít. Naopak. Jeho hodnoty a vyznění jsou posíleny prvky interpretace, takže věčné, ale lidstvem stále opovrhované téma, že důležité je co máme v sobě a ne na sobě, v jejich podání elegantně vypluje na hladinu smíchové kultury.

Každopádně divadelníci při inscenování zúročili své předchozí zkušenosti, ať se to týče scénografie, použitých hereckých prostředků nebo řešení situací přes dané typy a estetiku zvoleného žánru. Nijak nepřeháním, neboť přes limonádový text formulovali Morkovští svůj postoj ke světu, ve kterém žijí, a názor, jak jej vnímají. Fundamentální v tomto případě je, že osobní postoj na etiku dnešní společnosti zprostředkovali přes estetiku jeviště. Nabídli obraz o životě, a ne plytký a povrchně seriálový příběh ze života. Předložili důkaz, že jsou schopni reflexe herecké i občanské, že dokáží, ať už záměrně či nezáměrně, proměnit kvantitu v kvalitu. Jak vidno, stále kroužím kolem principu sdělení tématu, neboť na něm vše stojí a zároveň s ním vše padá. Oč jde? Prapodivné televizní seriály (mýdlové opery) tváří se jako nejskutečnější skutečnost však realitě života odpovídají ještě méně, než idea poručíme větru dešti. Naproti tomu Morkovští toto klišé růžových brýlí povýšili na laskavý nadhled nad pinožením povrchnosti, přičemž neforsirovali škleb parodie, ale o úsměv člověčiny. A právě přes princip, jak používají klišé, prokázali Morkovští myšlení o divadle a myšlení divadlem. Klišé, které náhle co klišé přestalo platit a stalo se znakem a scénickým prvkem významu a smyslu. Je známá věc, že vědomě použitá a ukázaná pokleslost v jiném kontextu je účinnější než jiný znak – na tomto principu např. stojí filmy W. Allena. Proměna klišé ve všech jevištních vyjadřovacích prostředcích strhla ze sladkého „mysliveckého příběhu“ pozlátka a s dětským smíchem ukázala, jak snadno podléháme falešným iluzím.

Takže, co se nepovedlo a co lze dotáhnout. Především konce a začátky situací, které jsou povětšinou rozvolněné – tu v gestu tělesném, tu v gestu verbálním. Trocha pozornosti věnované artikulaci by také nebyla na škodu - především během první čtvrt hodiny. A nyní zásadnější problém. Představitelé mileneckého páru - dědic panství Vrbský a Slávka z Prahy - ještě nedokáží hereckými prostředky sdělit: Kdo jsou, Kde jsou, Co chtějí a Jak toho dosáhnout. Zdá se, že jim schází řídicí úkol – tedy oč jim v gruntu jde, bez ohledu na to, jak jejich záměry dopadnou. Možná ale, že potřebují zásadnější pomoc režie, neboť v okamžicích nejistoty se jejich postavy logicky přechylují z komunikace typů do komunikace psychologického realismu, a v tu chvíli se ocitají mimo daný prostor. To bude vhodné až nutné proměnit.

Takže, Morkovští, Lovu zdar a Zlomte vaz.

Vladimír Zajíc

Divadelní spolek „Na štaci“ Němčice n. H.

KRÁLOVNA KOLOBĚŽKA I. (na motivy pohádky Jana Wericha)

První pozitivní zpráva zní takto: Po delší prodlevě nastala v Němčicích obroda a nový divadelní soubor vstal z popela. Zatím to ještě není dospělý Fénix, pouze mládě, které z perutí setřepává popel znovuzrození.

Druhá pozitivní zpráva zní takto: Na veřejnosti, tj. mimo jeviště, se divadelní spolek jeví homogenní, mezi sebou vstřícný a laskavý, schopen domluvy a tolerance.

Třetí zpráva, která má šanci být taktéž v čase pozitivní, zní: Jestliže se spolku podaří své osobní vztahy přenést a realizovat i na jevišti při tvorbě další inscenace jako vztahy mezi postavami zvolené hry tak, že budou zřejmé, čitelné a významové, bude mít půl cesty za sebou.

Co se týče dramaturgického výběru pohádky Královna Koloběžka I., ten lze jen pochválit. Jinou záležitostí však je, kterak rozžít postavy, jejich zakotvení v příběhu – tj. motivy, proč o to či ono usilují a jak to získají, či nezískají. A teprve z nich (a podotýkám, že z ničeho jiného) a z energie, které do naplnění motivů postavy investují, vyrůstají vztahy mezi dramatickými osobami a ze vztahů vykvete téma, či chcete-li, sdělení. Tato stránka je u němčického spolku teprve na počátku, ať už se týká slovního, či tělesného jednání, které je zatím převážně přibližné a ne zacílené. Nejpregnantněji se to projevilo na obrazech Klubu dětského diváka, kde bylo zřejmé, že dívky zaujala koloběžka jako dopravní prostředek a vztah-spor kozořek Loudalky a Lejskalky, neboť jejich postavy věděly, co chtějí, takže to vnímali a prožili i diváci všech věkových kategorií. Toto bohužel nenastalo u ústřední dvojice Král a Zdenička. Snad je to i proto, že podstatné situace vedoucí od respektu mezi králem a Zdeničkou k lásce mezi nimi, nebyly vystavěny tak, jako spor mezi kozořkami. Zásadním omylem je potom zveřejnění tajemství, při němž si Zdenička odveze po rozluce s králem jeho osobu domů. Shrnutí a potvrzení: pokud divadelní spolek Na Štaci v další inscenaci dokáže na jevišti ujednotit a artikulovat své vyjadřovací prostředky (a je zřejmé, že to možné bude), věřím, že Fénix se rád nechá zapráhnout do jejich kejklířské káry. K tomu pak: Zlomte vaz!

Vladimír Zajíc

DDS „Štěk“ Štěpánov

Válka ve třetím poschodí (Pavel Kohout)

Ochotníci ze Štěpánova přijeli na Hanácký divadelní máj 2011 s pacifistickou jednoaktovkou Pavla Kohouta Válka ve třetím poschodí. Soubor si vybral hru proto, aby dal najevo odpor proti válce a vůbec světu generálů, zbraní a manipulace s civilním obyvatelstvem, a toto konkrétní téma se Štěpánovští také pokusili na jevišti podtrhnout způsobem, kterým k inscenaci přistoupili. Soubor tak zůstal u prvoplánového přečtení textu a zdůraznil tak známé slabiny tvorby Pavla Kohouta – jistou schematičnost, tezovitost a sklon k agitaci z jeviště.

Pavel Kohout napsal jednoduchý příběh, ve kterém do bytu spících manželů v noci přicházejí postupně jako nezvaní hosté listonoš, lékař, policista, tajný agent a dva generálové, aby vyšlo najevo, že hlavní postavy manželské dvojice jsou jen hračkami, bohužel ve skutečné hře na vojáky, při níž lze přijít o život.

Jevištní zpracování nabízí i hlubší výklad textu. Je zde i několik možností, jak

překvapit diváka nevšedním vyložením jednotlivých povah, případně v hloubi duše tajemnou snahou, která postavy žene k jednání. Tato rovina však zůstala souboru skryta.

V režii inscenace jsou rezervy v organizaci pohybu postav po jevišti a ve výstavbě jednotlivých scén, také však ve výkladu některých postav vzhledem k motivaci jednání.

V celkové stavbě inscenace pak režie neobjevila možnost podpory iluze možné recese či zábavného šprýmu, který text v první části nabízí, aby pak v kontrastu s propuknutím skutečného ozbrojeného konfliktu mohlo dojít k nakročení, k závěrečné katarzi.

V samotné herecké práci jednotliví představitelé sklouzávají místy k nežádoucí stylizaci, nežádoucí proto, že absurdní dramata vyžadují spíše věrohodné civilní herectví v reálném prostředí, které pak podtrhuje samotnou absurditu situací.

Uznání zasluží práce s ruchy a zvukem či zvukovými efekty, naopak scénografické řešení postrádá vědomou práci s jednotlivými kusy mobiliáře i výtvarným působením jevištního celku.

Herci Štěku jsou však vybavení v oblasti mluvního projevu, soubor disponuje řadou výrazných lidských typů a vzhledem k těmto skutečnostem je zde příslib úspěšných jevištních počínů v budoucnosti.

Ladislav Vrchovský

BODLÁK – Bernacké ochotnické divadlo Bernartice nad Odrou

Žena hašteřivá a manžel zoufanlivý, lidová fraška se zpěvy (Anonym)

Soubor BODLÁK z Bernartic nad Odrou přispěl do programu Hanáckého divadelního máje dramaturgicky objevným titulem. Nastudoval hru anonymního autora ze 17. století, která byla objevena ve fulneckém archivu, a sice lidovou barokní frašku se zpěvy „Žena hašteřivá a manžel zoufanlivý“. Předobrazem inscenace Bernackého ochotnického divadla byla inscenace někdejšího slavného souboru Divadelního studia Josefa Skřivana, pracujícího při Vysokoškolském klubu v Brně. „Skřivani“ ji nastudovali v roce 1978 podle scénáře a za uměleckého vedení Miroslava Donutla, tehdy herce brněnského Divadla na provázku. Zúčastnili se s ní mj. přehlídky Akademické Brno, ale také - pokud prameny nelžou - Jihomoravského festivalu v Němčicích nad Hanou v r. 1978. Režisér bernartické inscenace Zdeněk Klos v ní tehdy hrál roli sedláka Jury Gibsy. Takže vlastně come back.

Hned úvodem je třeba předznamenat, že come back je velice zdařilý. Předně ve vybavenosti hereckého souboru, v jeho pěveckých dispozicích, ve scénografii a v neposlední řadě v poučené režii Zdenka Klose, který textovou předlohu upravil, respektive rozšířil o part průvodců a komentátorů děje. Divácká pozornost je stržena hned v úvodu představení právě těmito průvodci, kteří hru nastolují jako divadlo na divadle. Otvírají jakousi disputaci – sondu ke kořenům několika lidských charakterů, do vztahů muže a ženy, do jejich nekonečné snahy o nápravu jednoho druhým. Vlastní hru - demonstraci - otevírá ze štronza působivý obraz venkovské hospody, který rozzívá konflikt ústřední dvojice opíjejícího se sedláka Jury Gibsy (Tomáš Horut) a jeho hašteřivé ženy Zuzky (Marie Šimíčková). Demonstrace pokračuje scénou na zámku, kde se Zuzka dovolává nápravy svého muže u vrchnosti, aby se poté vrátila do hospodského prostředí, z něj přes scény pekla a nebe se nakonec uzavírá opět v hospodě rozuzlením a závěrečným živým obrazem. Diváci jsou přítomni barvitě

podívané, v níž herecky dominuje Marie Šimčíková v roli Zuzky. V dobře zvoleném typovém obsazení zaujmou pak před dalšími Václav Brodík jako Hospodský, Jiří Šimíček v roli Hraběte, ale i další.

Navzdory všem předeslaným přednostem se v jisté části hry (druhá scéna v hospodě) stává inscenace monotónní a nelze jednoduše říci, že je to vlivem absence režijní práce s tempem a rytmem. Příčin je patrně několik a úvahy o nich nelze považovat za recept k úspěšnému řešení. Jedna z nich je patrně jistá žánrová nevyrovnanost v hereckém projevu, kterým by postavy dostaly žánru frašky ve zřetelných konturách svých typů tak, jak se to daří již jmenované Marii Šimčíkové. Podobně je to s žánrovým uchopením jednotlivých obrazů: patrně nejbližší ke zdárnému fungování je v tuto chvíli obraz v nebi, a to díky své zřetelné nadsázce. Příčinu monotónnosti lze hledat i v dynamice jednotlivých obrazů, která nemá vždy stoupající charakteristiku. Tempo-rytmickému členění by mohlo přispět neponechávání celého hereckého souboru permanentně na jevišti. Svůj díl na problému nejspíše nese i změna v partu průvodců dějem, po polovině je opuštěna v úvodu nastolená rovina a promluvy nabývají meditující a filozofující charakter, nepřinášejí novou kvalitu a poněkud zdržují.

Přes úvahy svěřené posledním řádkům je znovu třeba podtrhnout, že jsme byli svědky náročné a nevšední dramaturgické volby a v kontextu venkovských divadelních souborů vysoké inscenační i interpretační úrovně.

Milan Strotzer

Kroužek divadelních ochotníků Hvozdná Jak rozesmát princeznu (Miroslav Plešák)

Kroužek divadelních ochotníků z Hvozdné uvedl inscenaci hry Miroslava Plešáka „Jak rozesmát princeznu“ v úpravě a režii Dušana Šitka a ve scéně Michala Juřika. Viděli jsme představení určené dětskému publiku, které zaujalo vybaveností většiny členů souboru, a to nejen hereckou, ale i pěveckou. Hned při otevření hry jsme byli svědky herecké suverenity představitele role Šaška Vaška Jakuba Henzelého, díky níž byl schopen upoutat pozornost publika, udržet si ji po celou inscenaci, a společně s představitelem role Krále, Michalem Juřikem, prokázal i nemalé pěvecké kvality. Velice dobře se své role zhostila Tereza Reháčková jako Smutná princezna, jen snad její „odsmutnění“ v závěru hry by mohlo být výraznější. Hereckou vybavenost a suverenitu prokázaly i představitelky obou Rampepurd, Veronika a Adéla Závadovy. Vedle hereckých dispozic souboru zaujala výborná kostýmní výprava a scénografické řešení. Uspornými prostředky - horizontálním členěním a užitím velkého bílého baldachýnu nad centrálním jevištěm - se podařilo vytvořit hrací prostor pro významotvorné aranžmá a evokovat potřebné prostředí. Nelze také opomenout zřetelnou péči věnovanou choreografii.

Inscenace měla, alespoň v první půli, dobře budované situace a svižné tempo. To ale nelze tvrdit o celém inscenačním tvaru, značné rezervy pro rozehrání situací jsou minimálně ve scénách Doktora Věhlase a kouzlení Rampepurd. Zdá se, že vypuštění postavy cirkusového klauna a kumulace jeho role do postavy Šaška Vaška nejsou příliš výhodné, neboť ochuzují proces pokusů o rozesmání princezny (Vašek - lékař – klaun) a připravují diváky o možnost užít si atraktivní scénu.

Až potud je tato reflexe inscenace poukázáním na její pozitiva a rezervy k

dopracování. Otázkou je, zda by další kreativita herců a režie mohla přinést výrazné efekty pro celkové vyznění zvolené textové předlohy. Bezostyšně si odpovím: nemohla, leda v rovině zábavnosti. Plešákova předloha je jakýmsi pohádkovým odvarem, který postrádá to základní, co by nemělo v divadle pro děti chybět, a sice vzorce chování. Nenese je ani sympatická postava Šaška Vaška, nemusí s ničím vpravdě bojovat, překonávat nástrahy, natož se obětovat, aby došla k nápravě pokřiveného světa království a k potrestání těch, kdo jsou jeho příčinou. Vyústění v tom, že se Princezna rozesměje poté, když dostane přes zadek školním pravítkem a těší se na to, že už za čtrnáct dní může jít do školy, kde bude mít odpírané kamarády, padá v předloze víceméně z nebe. Potrestání zlých Rampepurd tím, že jim je svěřena vláda nad královstvím, je už úplný nonsens. Notabene když v Šitkově úpravě ostatní postavy království neopouští (neemigrují), a tak by se nejspíše obratem ocitly v hladomorně. Suma sumárum: Kvality ve vybavenosti souboru nejsou zúročeny vinou nekvalitní textové předlohy.

Milan Strotzer

Divadelní soubor Zdeňka Štěpánka Napajedla Lysistrata (Aristofanes)

Divadelní soubor Zdeňka Štěpánka z Napajedel přivezl do Němčic inscenaci hry z odkazu divadelní klasiky, a sice Aristofanovu Lysistratu. Hra, jejíž první uvedení o svátku Velkých dionýsií se datuje rokem 411 před naším letopočtem, má dodnes platné téma a poselství o potřebě porozumění a životě v míru. Soubor si pro svou inscenaci vybral překlad a úpravu Vladimíra Šrámka, který je oproti jiným jazykově bližší současnému publiku. Další úpravu, především pokud jde o značné krácení textu, provedl režisér inscenace Zdeněk Lambor. Jeho úprava navíc traktuje Aristofanův příběh jako divadlo na divadle, tj. začíná scházením se členů divadelního souboru na zkoušku, a zejména v úvodní části hry přerušuje tok příběhu cizovacími vstupy (přerušováním zkoušky). To, samo o sobě, nemá význam z hlediska tématu hry, ale slouží především scénografii, která tak může odůvodněně vykazovat znaky nedodělanosti a náznakovosti. Dílem je to i jakési omluvné gesto za nedodržení básnického textu a jeho torzovitost, popřípadě za nedodělanost inscenace.

Sdělení hlavního tématu hry, ale namnoze i jejího příběhu, brání především nevybudované dramatické situace a v některých případech i jejich významový posun (např. snaha starců zmocnit se Akropole, kterou obsadily ženy). Dochází i k alogickým zkratům v líčení příběhu, např. ve scéně srozumění žen s plánem, jak přinutit muže k životu bez válek a obsazením Akropole a vzetím městských financí do svého držení, jako prvního kroku k dosažení záměru. Tento plán je stvrzen společnou přísahou žen. Sotva je přísaha dokonána, ozve se nelogicky zvuková kulisa, oznamující zmocnění se Akropole ženami.

Bohužel ani ve scénách, u nichž nedošlo k podobným alogismům, např. v jedné z nejatraktivnějších scén hry, v níž Myrrhina hraje se svým mužem Kinésiasem falešnou hru, není využito potenciálu textové předlohy. Situace je zprostředkována v prvoplánovém pojetí, bez potřebného rozehrání a nápaditosti. Uzavření smíru mezi Athénami a Spartou v závěru hry je natolik zkratkovité, že působí proti smyslu hry až karikovaně.

Tyto, především režijní nedostatky, prohlubují i problémy v hereckém ztvárnění

postav hry. Zvláště problémovou se jeví jevištní mluva nejednoho z členů souboru, výjimky potvrzují pravidlo.

Nelze než konstatovat, že snaha uvést Aristofanovu komedii při použití původního autorova textu, a ne na podkladě jeho problematických prepisů, je chvályhodná. Spolu s tím ale také to, že se jí díky základním dramaturgicko-režijním a hereckým nedostatkům nepodařilo potřebnou měrou naplnit.

Milan Strotzer

Divadelní soubor ZMATKAŘI Dobronín Na správné adrese (Marc Camoletti)

Dobronínští Zmatkaři sáhli po amatérskými divadelníky celkem frekventované komedii Na správné adrese, a nutno říci, že jejího provedení se zhostili se ctí. A nejen to. Především scénografie nabídla výrazně tematizovaný prostor bytu - haly, kde postavy vyjevují až nesnesitelné nedostatky své existence a snaží se ji změnit. Lichoběžníkový tvar haly - kde veškerý mobiliář je u stěn, takže otevírá vzdušnou arénu pro herecké akce v situacích - je na konci uzavřen oknem na jih, tedy slunečnou nadějí. Stručně řečeno: tvar haly je trychtýřem, jímž postavy, díky své umanutosti, propadají. Doufají, že propadnou do naplnění naděje, která se v závěru skutečně naplní, byť zcela jinak, než na počátku očekávali. Jak postavy, tak i my, diváci. Kostýmování postav bylo výstižné, a všechny „lechtivě erotické“ situace byly provedeny s ohromným vkusem, aniž by utrpěla jejich naléhavá i nechtěná smyslnost.

Text komedie a její úspěšné provedení je od prvních replik závislé na faktu, že herci uvěří svým postavám a jejich řídicímu úkolu, a naplno (slovem i tělem) jdou za svým cílem získat to, co jim schází. Prostě existují v daných okolnostech nabídky a poptávky, jejichž mantinely vykolíkovaly různé inzeráty se stejnou značkou na konci - P. P. Š.; kterážto celé nedorozumění způsobila. Tím je dáno, že správní pánové sice dorazí na správnou adresu, ale vždy k nesprávné inzerentce – ženě. Ovšem ani pánové ani dámy dále nepátrají, zda hovoří s tím správným inzerentem, ale každý si neochvějně vede svou, aniž by vzali na vědomí, natož pochopili, že jeden mluví o voze a druhý o koze. Prostě každá postava přijímá repliky partnera za legitimní, a právě ono nedorozumění, o kterém vědí diváci a postavy ne, je hnacím motorem komedie.

Tím by bylo možné zprávu o představení skončit, neboť inscenační princip byl herecky naplněn, o čemž svědčila z hlediště tryskající energie smíchu. A snad právě proto, neboť jsme na postupové přehlídce, je nutné podotknout (i když Dobronínští na jevišti naplnili well made play), že někteří herci ve chvílích, kdy ztratili víru v postavu a její motivace, polevili, což se projevilo v nepřesném slovním i tělesném jednání. Jednalo se však o drobné výpadky v síti.

Takže, milí Zmatkaři díky, a v dalším konání Zlomte vaz, však neupadněte v pokušení špatně volit!

Vladimír Zajíc

Divadelní soubor J. K. TYL Brodek u Přerova Král zvířat (Martin Šmída)

Režijní i textový debut Martina Šmída na motivy afrických pohádek a filmu Lví král dodržuje etickou strukturu, která je základním posláním pohádky: kodex a archetypy pro jasné rozlišení dobra a zla, tedy vzorce chování pro mladé publikum. Zároveň platí, že normy morálky a soužití jsou sdělovány napínavým příběhem plným zvratů ukončený poznáním, že to, co je pro život důležité, není zadarmo. Pohádka nás provází iniciačním polygonem mladého lvíčete - budoucího panovníka - který přes hravost, neposlušnost, přílišnou důvěřivost a nerespektování zákonů nakonec málem zahyne ve vyhnanství zradou vlastního strýce. Iniciační proces jej nakonec dovede k poznání a přes zážitky především k pochopení nejen kým je, ale jaké vlastnosti mají pro život hodnotu. Pohádka je realizována ve výstižné výpravě a především propracovaných kostýmech: to vše pomáhá hercům, aby gestem a příznakovým pohybem těla mohli zprostředkovat, jaká zvířata zobrazují včetně jejich vnitřních motivací. Hrdina se s nimi během putování konfrontuje, nebo jsou mu nápomocní. Pozitivum též je, že hudební složku tvoří band na jevišti přítomný.

Toto vše je kladem pro zajímavou inscenaci, ale představení ve výsledku trpí několika neduhy. Stručně by se dalo říci, že co je důležité, má příliš zrychlené tempo, a co je méně podstatné, má tempo zdlouhavé. Příčinou jsou ne zcela přesně vystavěné situace po významu a smyslu, a tudíž jejich ukončení trpí rozpačitostí až nečitelností. Pak jsou zde některé zásadní omyly: jak a kdy a čím princ získal zkušenosti, díky nimž dospěl; proč má surikata najednou sukýnku z tupého amerického humoru, která zcela rozbije nastolenou jevištní poetiku; jak to, že princ v soubojové scéně nevnímá kruh nepřátel, přestože je dětmi v publiku neustále upozorňován, na co si má dát pozor, etc.. Publikum je pro brodské vůbec problémem. Právě tato pohádka s jasně stanovenými morálními archetypy dobra a zla logicky aktivuje dětské diváky, ale herci/postavy/ náhle nevědí, jak s tímto projevem pomoci nakládat. Ovšem grunt rozpaků, co vyjevovanými sympatiemi dětí k hrdinovi, je v nedostatečnosti jasných vztahů a čitelné mizanscéně uvnitř situací – není oč se opřít.

Nuže, je více než dobře, že se divadlo z Brodku u Přerova konečně nabídlo pohádku se strukturou řádu a etiky namísto plytkých vtípků a ubohé popisné zábavnosti, jaká proudí z TV. Je nasnadě, že souboru by prospělo uvědomění si, bez ohledu na další reprízy pohádky, že na tomto gruntu se mohou naučit a pochopit do budoucna mnohé, než aby vstoupili do další inscenace a chyby zopakovali. Sílu překonat nechť vracet se na známý břeh řeky jim ze srdce přeji, neboť dobře vím, že se všem zúročí.

Vladimír Zajíc

Ořechovské divadlo Rychlé šípy z Oltecu aneb Opereta třetího věku (Vlastimil Peška)

Žánr lidového hudebně-zábavného divadla patří řemeslně k nejobtížnějším, ale též k divácky nejděčnějším.

Ořechovské divadlo se tomuto žánru pod vedením scénáristy, skladatele, scénografa a režiséra Vlastimila Pešky věnuje již dlouhou řadu let. Za tu dobu si soubor vypěstoval vlastní poetiku, vytvořil si věrnou obec příznivců, ověřil si postupy práce, které vedou k zaručenému diváckému úspěchu. Smích diváků je

nepokrytě cílem autora i herců a nutno přiznat, že publikum se opravdu baví.

V řadách herců jsou dnes ti, kteří před třiceti lety jako ořechovští ochotníci začínali, a dnes jsou v seniorském věku. V současnosti se na Ořechovské divadlo chodí podívat skalní fandové, ale i tací, kteří se se souborem setkávají poprvé. Všem se dostane porce očekávané zábavy – a Vlastimil Peška i soubor nepokrytě říká, že o více ani nejde.

Možná však, že jde.

V inscenaci hry Rychlé šípy z Oltecu se na jeviště vedle sebe staví dva fenomény: svět korektnosti, přátelství a mravního étosu skautského vidění lidských hodnot a mikrosvět brněnského hantecu – slangového nářečí mimořádné jedinečnosti.

V souvislosti s dlouholetým působením a stárnutím hereckého souboru Ořechovského divadla jde o promyšlený tah.

Foglarovská etika stále žije v myslích dnešních šedesátníků a sedmdesátníků. Lidský věk se prodlužuje a roste podíl seniorů v populaci, i v hledištích divadel. Zároveň se tato etika jaksi vytrácí ze současných hodnotových žebříčků. Je tedy velmi dobré, z hlediska upozorňování společnosti na vlastní nedostatky, téma Rychlých šípů uvádět na dnešní jeviště.

Navíc v podání ořechovských ochotníků jde o jevištní práci vysokých kvalit. V době laicismu a přemíry nejrůznějších nedodělků, s prominutím i zmetků, tu jde ruku v ruce kvalita divadelní profese v provedení - ořechovští prominou - pomalu odcházející generace.

Staří, ale dobří... to si řekne nejjeden divák.

Někdo jiný ovšem namítne: staří a pořád stejní....

Lze namítnout: Proč ne. Jestli stejné a stokrát ověřené fóry někoho nebaví, prostě přistě neprijde. Žádný strach: ten, kdo přišel poprvé, jistě okouzlen odchází a těší se na další setkání, na další inscenaci. Pak je ovšem třeba i respektovat hlasy těch, kteří opakovaný vtip za vtip nepovažují.

Vedle shora řečeného je tu svět hantecu.

V Rychlých šípech z Oltecu bohužel lepší v psaném scénáři, než v jevištním provedení. Z jeviště totiž často k sluchu diváka nedorazí slangový výraz ve své celkové znělosti, neznámé slovo ve tvaru, ve které divák slyší každé písmeno, každou hlásku. Komický účinek překladu je pryč - není co překládat, překládané slovo divák neslyšel. Naštěstí se tak neděje příliš často, jde o okamžiky příliš rychlé mluvy, případně mluvního partu přehlušeného hudbou, či sděleného v rychlém zpěvu, ale škoda každé promarněné příležitosti.

V průběhu představení dojde i na zdoluhavou scénu přípravy vyznění od samého začátku představení budovaného gagu staré „devadesátileté“ paní učitelky při konfliktu v jedoucí tramvaji. Pointa přichází ve chvíli, kdy už se divák opravdu začíná poněkud nudit.

V inscenaci zazní řada písní s nápaditými melodiemi ve velmi milém provedení. Je zde i opravdu nádherný song, táhlá píseň z Monte Bú (z Kraví hory). Herecky bezchybný a diváky nadšeně přijatý je překladatelský a pohybový skeč v podání Heleny Peškové.

Problém se však nalézá v otázce závěrečného vyznění inscenace.

I když připustíme, že nejde skutečně o nic jiného, než o prostou zábavu, přece jen inscenátoři pracují s tématem Rychlých šípů, tedy s tématem morálky. Když však v závěrečném souboji mezi Rychlými šípy a Bratrstvem kočičí pracky č. 2 (č. 1 se vzájemně vyhladilo, což je vskutku nápad velmi vydařený a mimořádně vtipný), když tedy dochází k boji o vlajku, v poslední soutěžní disciplíně „o nejdělsí

střík“, tedy kdo koho přechůrá, bohužel přichází onen „vtip pro vtip“: nejdělsí střík dolétne do hlediště. Samozřejmě – divácká reakce je zde zaručena, výbuch smíchu přichází.

Co na tom, že to mnozí očekávají. Bohužel však je to právě Mirek Dušín, nositel čistého charakteru a foglarovského gentlemanství, který zde „čůrá“ na diváky.

Žijeme ve světě, kdy na nás všechny „čůrají“ nejrůznější Bratrstva kočičí pracky...

S tímto vyzněním inscenace, i když podle slov autora a režiséra i celého souboru opravdu nejde o nic jiného, než o prostou zábavu, se však ztotožnit, a ani smířit nelze.

Ladislav Vrchovský

Divadelní soubor FOOR Hustopeče

Podivné příhody pana Pimpipána (A. Radok, M. Tesařová, I. Lahodná)

Hustopečtí ochotníci obnovují-oživují tradici divadelnictví v obci. Ke své druhé inscenaci od založení souboru si vybrali pohádkový text Alfréda Radoka a Marie Tesařové v úpravě Ireny Lahodné: Podivné příhody pana Pimpipána. Tento text psal Alfréd Radok v době, ve které narůstala represe proti všem svobodně smýšlejícím lidem, v době, ve které vládnoucí moc potřebovala propagandou vymýt mozky lidu, toho lidu, který bylo třeba proměnit v jednomyslně uvažující masu. Alegorie boje s uzurpátorskou mocí se u A. Radoka promítla do příběhu zlého kouzelníka Fyřina, který všechny lidi chce mít stejně oholené, zbavené vlasů, s hlavami ostříhanými dohola. To všechno jen proto, aby svými vlasy okouzlit princeznu. Že je sám plešatý, to odhalí hrdinové příběhu-pan Pimpipán, ševcovský tovaryš Píchle a hlavně mluvící koza Liza.

Představení je určeno dětem i dospělým.

Děti v hledišti jistě ocení výběr neznámé pohádky, navíc kvalitní v její literární podobě. Alegorii autorem skrytou do podtextu však dnešní děti přečtou s jistými obtížemi, nicméně to, že v kraji chce vládnout zlý, podvodný kouzelník, je zřejmé všem.

Největší slabinou inscenace je režie. Je statická, nenápaditá, v práci s hercem rezignující na nutnost pomoci být začátečníkům ve výstavbě postavy a účasti na jevištní akci. Bohužel i těch akcí je příliš málo, jednotliví představitelé až na výjimky svoje party odříkávají stojíce na místě. O důrazu na nutnost propracování mluvního projevu tu bohužel nemůže být ani řeč.

Naopak nejsilnější ze všech složek inscenace je hudba – neotřelá, nápaditá, originálně instrumentovaná - a k ní přináležející zpěv (zde bohužel však pouze v podání dvou postav - kozy Lízy ztělesněné Hanou Potměšilovou a zlého kouzelníka Fyřina, kterého hraje František Skála).

Třetím, kdo zasluhuje zmínku, je představitel švicka Píchlete Jan Najman – přirozený, věrohodný, pravdivý ve všech projevech ztělesňované postavy, a jako dva předchozí zmínění, i vybavený slušným mluvním projevem a vůbec schopností zaujmout diváka.

Všechno ostatní patří skutečně do rozměru začínajícího divadelního souboru, snad jen s výjimkou scénografie, spolu s režii pracující se znakem i pohybem v prostoru.

Divadelnímu souboru FOOR Hustopeče však lze závidět už jeho složení. Jsou zde zkušené divadelnice ve středních letech vedle mladých -náctiletých amatérských stoupenců divadelního umění - a to je jistě velký příslib do budoucna.

Ladislav Vrchovský

Teatrum Velké Opatovice

Za sušenou vodou (Roman Krejčíř)

Divadelní soubor Theatrum z Velkých Opatovic přispěl do programu němčické přehlídky vlastním autorským počinem člena souboru Romana Krejčíře. Jeho textová předloha s názvem Za sušenou vodou, kterou inscenátoři označují jako mysticko-mystifikační komedii ze současnosti, má nejbližší k revue. Žánrové určení je však problematické, neboť se textová předloha láme na dvě části, z nichž jedna má charakteristiku příběhu s báchořečnými prvky a druhá je víceméně sledem bonmotů a skečů. Organickou součástí jsou písně interpretované představiteli postav hry za živého doprovodu Theatrum Bandu, kapely s rockovým základem. Původní skladby Petra Prossera a Ondřeje Mahdala se pohybují v rozmezí rockové balady, blues, rapu, hip hopu až po hardrock. Rovnou je třeba říci, že hudební složka představení je počin oceněníhodný, včetně pěveckých výkonů Petra Prossera v roli Martina, Ondřeje Mahdala v roli Lucipera a Petra Foretha v roli Sv. Petra. Problematické je rozložení songů v průběhu představení, ve druhé části se písňové výstupy vytrácí.

Textová předloha Romana Krejčíře je založena na nosném nápadu ovládnutí světového trhu s výrobkem nulové hodnoty, a sice sušenou vodou. Děje se tak ve světě, kde modlou jsou peníze a mamon, což vede k bankrotu nebe, které nemá přísun nových duší, zatímco peklo je jimi přeplněné. Peklo nemůže však bez nebe existovat, a tak je zapotřebí podpořit existenci nebe tím, že lidé nebudou kupovat drahé dárky a upínat se k materiálním požitkům. Peklo vyšle na Zemi svou agentku, která napomůže nastartovat a marketingově podpořit projekt s prodejem holého, leč atraktivně zabaleného nic – sušené vody. Již sama tato výchozí premisa příběhu významově poněkud skřípe. Navíc autor divákům ztěžuje orientaci tím, že řadí scény v nelineární posloupnosti, a tak se předváděný příběh stává spíše rébusem k luštění. Autorská prvotina vykazuje určitou nesourodost nápadů, z nichž by některé chtělo prověřit tématem hry a nebát se vzdát se jich ve prospěch fungujícího celku. Nicméně, autorský počin to je chvályhodný, neboť nastoluje téma, které tne do způsobu života konzumní společnosti a je více než aktuální.

Názaková scéna není sice nikterak nápaditá, ale splňuje potřebné nároky na hrací prostor a jeho vymezení.

Problematickou stránkou inscenace je především její režijní a herecké uchopení. Debutujícímu režiséru Petru Prosserovi se nepodařilo vybudovat jednotlivé situace příběhu ani vystavět bonmoty, které jsou převažující v druhé části hry. Jsou spíše nahozeny, odříkány, ale jevištně tematicky nezpracovány, natož rozehrány. Dilem je to způsobeno nezkušeností některých herců. U řady z nich by bylo dobré věnovat se v budoucnu zvládnutí základů herecké práce, především jevištní řeči. To neznamená, že jsme nebyli svědky dobrých hereckých výkonů. Z hereckého hlediska zaujal právě hrající režisér Petr Prosser v roli Martina, ale

také Ondřej Mahdal v roli Lucifera, ale i někteří další např. Petr Foreth jako Sv. Petr.

Milan Strotzer

Divadelní spolek Kroměříž

Čáry báby Cotkytle aneb Tři zlaté zuby děda Vševěda (Zdeněk Kozák)

Divadelní spolek Kroměříž, soubor známý svým disponovaným hereckým zázemím, dal tentokrát prostor především začínajícím hercům a režisérce Romaně Blažkové. Svou inscenací hry Zdeňka Kozáka Čáry báby Cotkytle prokázal, že souborová herecká líheň je plná příslibů do budoucnosti. A to navzdory tomu, že si nevybral zrovna nejlepší textovou předlohu, která by umožňovala herecký růst na úkolech, které by kladly nároky na hereckou práci opřenou o zázemí a motivace dramatických postav, umožňovaly procesualnost vývoje postav ve struktuře hry atp.

Předloha Zdeňka Kozáka je z rodu tzv. moderních pohádek, ale v zásadě žádnou pohádkou není. Je spíše revuálním shlukem různých pohádkových motivů a postav. Vše je v ní cílem a nikoliv prostředkem ke sdělení. Autor vrší nápady nejrůznějšího druhu, aniž by je kauzálně či jinak spojoval tematicky. Mnoho věcí padá takřkajíc shůry nepřipraveno, nemotivováno. Po vzorcích chování, kterými především činoherní divadlo může na dětské publikum účinně působit, tu není ani vidu ani slechu. Nenapadá mne lepší termín k označení Kozákovy předlohy, než ten, který znám od již zesnulého režiséra Syāti Skopala, otce známého pražského herce stejného jména, a sice COCHCARNA. (Možné je všechno, dělej si CO CHCEŠ, pozn. red.).

Není pak divu, že si začínající režisérka neporadí s řadou scén a jejich logickou výstavbou a rozehráním, neboť se v předloze nemá o co opřít. Očividné je to např. ve scéně, kdy se z mosta do prostá, bez jakékoliv předzvěsti dvorní dáma Mikuška Kudláčková rozhodne zůstat s oplešalým, bezzubým, podágrou strádajícím Dědem Vševědem a vzdát se šance získat lepšího nápadníka. Jednotlivé situace jsou vedeny v linii jakéhosi základního pravděpodobnostního a sotva kdy významového aranžmá, bez potřebných akcentů.

Kladem inscenace je scénické řešení, které díky třem otočným čtverhranům umožňuje rychlé proměny prostředí děje. Výhodnější by byly patrně pětihrany, neboť hra předepisuje pět základních prostředí. Otazník zůstává i nad řešením scénického objektu necek, respektive člunu a s jeho zjevením na scéně.

Z hereckých výkonů lze na prvním místě vyzdvihnout Lucii Kořínkovou v roli Zindulky, která navzdory děravé předloze dovede svou roli naplnit logickým a přirozeným jednáním, a prokazuje více než dobrou úroveň své mluvní, pěvecké a pohybové vybavenosti. Své role se velice slušně zhostila i Marcela Kořínková v roli čarodějnice Cotkytle.

Milan Strotzer

Divadlo BLIC Ostrožská Nová Ves

Jak to vidí ryby? (Jaroslav Koloděj)

Ochotníci z Ostrožské Nové Vsi si jako výchozí text ke své inscenaci vybrali spíše hříčku než divadelní hru Jaroslava Koloděje, herce a tvůrce loutek, ale nechvalně to známého autora divadelních her. Kolodějovy texty jsou poznamenány neschopností vybudovat příběh a napsat jevištní akci. Pokud chce takový text hrát činoherní divadlo, a inscenátoři nenajdou dost invence k naplnění předlohy hereckou akcí, bývá hlediště často zasaženo prázdnotou linoucí se z jeviště.

S politováním lze říci, že určitá prázdnota byla průvodním znakem představení hry Jak to vidí ryby.

Scénu si soubor vytvořil v souladu s požadavky i možnostmi textu. Tři rybářská stanoviště na břehu rybníka, postavená na okraji forby, a prázdný prostor za nimi společně vytvářely možnost rozehrání hereckých akcí. Těch však bohužel je v inscenaci poskrovnu.

Použitá hudba, navozující atmosféru souboje či boje byla sice výrazným stavebním prvkem inscenace, bohužel však zůstalo u prvoplánového využití, také bez naplnění hereckou akcí.

Text samotný, místy se opírající o poezii vulgarismu, byl vyčerpávajícím způsobem využit pouze v případě jediného ze čtyř protagonistů – představitel Strýce, Rost'a Jiříčka, však vytvořil plnokrevnou, o člověčenství se opírající postavu chlapáckého, prostoduchého a zároveň až něžného rybáře a jeho výkon byl vrcholem představení.

Inscenace má rezervy v temporytmu v samotném úvodu do děje a v hereckých partech ostatních tří účinkujících.

Nabízí však divákům pohled do zákulisí světa rybářů, onoho světa „tichých bláznů“, a je to pohled laskavý, opírající se o humor a nadsázku. Pokud soubor dopracuje jevištní tvar k větší záživnosti, dosáhne zrychlení tempa a obohatí hereckou práci o zjevování vnitřní hry postav, má možnost tímto představením oslovit diváka zdařileji, než se tomu stalo na letošním Hanáckém divadelním máji.

Ladislav Vrchovský

Závěrečné slovo předsedy poroty

Hanácký divadelní máj 2011 přinesl ve srovnání s minulým ročníkem přehlídky zřetelný nárůst kvality v několika ohledech.

V soutěži o postup na celostátní přehlídku činoherního divadla pro děti Popelka Rakovník se mezi vybranými tituly objevila kvalitní dramatická tvorba pro děti v podobě pohádky Jana Wericha Královna koloběžka, dále byla zastoupena zřídka inscenovaná hra Alfréda Radoka, Marie Tesařové a Ireny Lahodné Příhody pana Pimpipána, zajímavým počinem bylo uvedení hry Král zvířat inspirované kresleným filmem.

Stále však přetrvává problém výběru kvalitní dramatické předlohy v rámci divadla pro děti, což potvrzuje inscenování her psaných i hraných spíše pouze pro jednostranné pobavení dětského diváka bez ohledu na využití možnosti poskytnout dětem vedle zábavné formy i kvalitní obsah. Důkazem tohoto našťástí již ustupujícího trendu je uvedení hry Zdeňka Kozáka Čáry báby Cotkyle, která patří k tomu co v oblasti psané tvorby pro děti označujeme slovem brak, nízkou kvalitou textu vykazuje i pohádka Miroslava Plešáka Jak rozesmát princeznu. Dramaturgicko-režijním omylem je nastudování antické Aristofanovy komedie Lysistrata jako titulu pro děti v provedení DS Zdeňka Štěpánka Napajedla. Téma odmítnutí partnerského soužití, respektive sexu v manželství za účelem dosažení světového míru je dětskému divákovi poněkud vzdáleno.

Cílem všech, kteří divadlo pro děti dělají, musí být nejen děti zaujmout a případně pobavit – což je jistě velmi důležitý a nepostradatelný rozměr – ale také nabídnout estetické a morální hodnoty, orientaci ve světě dobra a zla, v komunikaci, ve vývoji zdravých mezilidských vztahů atd., o kvalitách všech divadelních interpretačních prostředků nemluvě.

V soutěži o postup na Národní přehlídku venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim se také objevily tu více, tu méně kvalitní předlohy. Stejně jako v soutěži o postup na rakovnickou Popelku se i zde objevila hra s protiválečným tématem: Válka ve třetím poschodí Pavla Kohouta nastudovaná souborem DDS Štěk Štěpánov. Obohacením z hlediska dramaturgického výběru však zcela jistě bylo uvedení hry Václava Bártý Prach a broky v nastudování Morkovských ochotníků, stejně jako zcela ojedinělý pokus o barokní lidové divadlo v podání Bernáckého ochotnického divadla BODLÁK, které přijelo se hrou neznámého autora Žena hašteřivá a manžel zoufanlivý.

Autorskou tvorbu zastupoval titul Za sušenou vodou autora a člena DS Teatrum Velké Opatovice Romana Krejčíře. Předloha, poznamenaná zatím malou autorskou zkušeností, sice postavená na originálním a vtipném nápadu, ale jinak naplněna spíše náhodnými bonmoty a volně řazenými vtipy, posloužila k předvedení potenciálu souboru a představení nabídlo také velmi kvalitní hudební složku v živém provedení rockové kapely.

Mezi tituly s výrazným autorským podílem inscenátorů je zapotřebí zahrnout i hru Jak to vidí ryby, kterou na základě textu Jaroslava Koloděje nastudoval DS Blic Ostrožská Nová Ves.

Jistým překvapením byla účast DS Zmatkaři Dobronín s velmi často hranou bulvární komedií Marca Camolettiho Na správné adrese. Soubor v minulosti překvapující objevnou dramaturgií se tu spolehl na ověřený komediální rozměr předlohy, která sice nabízí herecké příležitosti, ale to je asi tak vše. Nicméně: rozhodne-li se někdo k inscenování zábavného titulu s cílem hlavně pobavit publikum a učiní tak s odpovídající mírou vkusu bez vulgarit, jde o záležitost

oprávněnou, a takové divadlo také lze jen přivítat.

Samostatnou a v mnoha ohledech výjimečnou kapitolu v historii ochotnického divadla píše Ořechovské divadlo pod dlouholetým vedením profesionálního skladatele, scénáristy, hudebníka, režiséra i občasného herce Vlastimila Pešky. Soutěžní inscenace Rychlé šípy z Oltecu nese znaky vysokých formálních kvalit, také však jistého ustrnutí či spoléhání se na osvědčené postupy vyrábění zábavy u některých herců. Setrvávání u vyhraněné poetiky je tu však naopak velkou devizou.

Svědectvím o zřetelném nárůstu kvality je možnost, kterou účinkující soubory nabídl odborné porotě. Ta se na rozdíl od loňského ročníku mohla zabývat debatou nad návrhy k nominacím a doporučením inscenace na letošní Krakonošův divadelní podzim a musela se rozhodnout mezi několika soubory přicházejícími v úvahu. Zcela jasným důkazem vzestupu kvality je i možnost doporučit z letošního HDM inscenaci k výběru na Popelku Rakovník.

Závěrem tedy lze jen popřát organizátorům i zúčastněným souborům, aby se proces zkvalitňování jejich práce dále prohluboval a přinesl ve výsledku divadlo, které divákům poskytne zážitky, na které se dlouho nezapomíná.

Ladislav Vrchovský

Čestná uznání HDM 2011

Morkovští ochotníci o.s. – Prach a broky
Kristýně Jaškové za herecký výkon v roli Schovanky

DS „Na Štaci“ – Královna Koloběžka
A. + A. Bartošíkovým za hudební doprovod
Evě Baškové za herecký výkon v roli kozačky Loudalky

BODLÁK Bernacké ochotnické divadlo – Žena hašteřivá a manžel zoufanlivý
Janě Klovské a Aleši Hubrovi za herecký výkon v rolích průvodců dějem
Jarmile Prašivcové, Šárce Šimíčkové a Věře Šimíčkové za kostýmy v inscenaci hry

KDO Hvozdná – Jak rozesmát princeznu
Michalu Juříkovi za herecký výkon v roli Krále
Michalu Juříkovi za scénu k inscenaci hry

DS Zmatkaři Dobronín – Na správné adrese
Janu Hejralovi za herecký výkon v roli Bertranda
Ondřeji Novotnému za herecký výkon v roli Jeana
Jiřímu Musilovi za herecký výkon v roli Paula
Kateřině Zimolové za herecký výkon v roli Marie Luisy
Michalu Junáškově a Františku Kunstovi za scénografii v inscenaci hry

Divadelní soubor J.K.Tyl Brodek u Přerova – Král zvířat
Jiřímu Procházkovi ml. za herecký výkon v roli Simby
Kamile Štěpánové za herecký výkon v roli Nely
Karlů Kratochvílovi za herecký výkon v roli Timona
Kateřině Herzingerové, Monice Janáčkové a Evě Procházkové
za herecký výkon v rolích hyen
Evě Procházkové ml. za scénu v inscenaci hry

Ořechovské divadlo – Rychlé šípy z Oltecu aneb Opereta třetího věku
Jiřině Kotvrdové za herecký výkon v roli učitelky Joukalové

DS FOOR Hustopeče – Podivné příhody pana Pimpipána
Janu Najmanovi za herecký výkon v roli švicka Píchlete
Františku Skálovi za herecký výkon v roli kouzelníka Fyřina
DS FOOR Hustopeče za dramaturgickou volbu
při výběru textu hry A. Radoka, M. Tesařové a I. Lahodné

DS Teatrum Velké Opatovice – Za sušenou vodou
Ondřeji Mahdalovi za herecký výkon v roli Lucifera

DS Kroměříž – Čáry báby Cotkytle aneb Tři zlaté zuby děda Vševeda
Lucii Kořínkové za herecký výkon v roli Zindulky

Ceny HDM 2011

Morkovští ochotníci o.s. – Prach a broky

Danielu Přecechtělovi, Petru Škrabalovi a DS Morkovští ochotníci za režii hry
Václava Barty
cenu věnoval: DS „Na Štaci“ Nemčice nad Hanou

Jakubu Brablíkovi za herecký výkon v roli Ferdinanda Dlaboly
cenu věnoval: BIODAM, s. r. o. Chrudim

Aničce Brázdilové za herecký výkon v roli Kokoračky
cenu věnoval: Květoslav Černý

Markéte Škrabalové, Zuzane Jaškové, Zdence Výskalové a Jirímu Rachtavovi
za masky, vizáž, kostýmy, účesy a scénu
cenu věnoval: Město Němčice nad Hanou

DS Štěk Štěpánov – Válka ve třetím poschodí
Pavlu Uvázlovi za herecký výkon v roli dr. Emila Bláhy
cenu věnoval: BIODAM, s. r. o. Chrudim

BODLÁK Bernacké Ochotnické divadlo - Žena hašteřivá a manžel
zoufanlivý
Zdeňku Klosovi za úpravu textu, scénu a režii hry
cenu věnoval: Zahrádkářské potřeby Fabišíková, Pálenice Mlýnský dvůr

Marii Šimíčkové za herecký výkon v roli Zuzky Gibsové
cenu věnoval: BIODAM, s. r. o. Chrudim

Bohumilu Volkovi za hudební úpravu v inscenaci hry
Cenu věnoval: CHALUPA – STAVITEL s. r. o. Hulín

DS Zmatkaři Dobronín – Na správné adrese
Vladimíru Mátlovi za herecký výkon v roli Spartaka
Cenu věnoval: INEX PROJEKT s. r. o. Kroměříž

Ludmile Dostálové za herecký výkon v roli Georgette
Cenu věnoval: DS „Na Štaci“ Němčice nad Hanou

DS J. K. Tyl Brodek u Přerova – Král zvířat
Jirímu Urbanovi za herecký výkon v roli Skara
Cenu věnoval: Elmatervis s. r. o.

Liběně Hasové za herecký výkon v roli Opičáka
Cenu věnoval: Elmatervis s. r. o.

Miroslavě Šmídové za kostýmy v inscenaci hry
Cenu věnoval: Iveta Havlíčková

Orechovské divadlo – Rychlé šípy z Oltecu aneb Opereta třetího věku
za inscenaci hry s přihlédnutím ke kolektivní souhře
Cenu věnoval: Pálenice Mlýnský dvůr

Heleně Peškové za herecký výkon v roli Kláry
Cenu věnoval: Elmatervis s. r. o.

Ivaně Černé za herecký výkon v roli Růženy Bidlové
Cenu věnoval: Zahrádkářské potřeby Fabišíková

DS FOOR Hustopeče - Podivné příhody pana Pimpipána

Haně Potměšilové za herecký výkon v roli kozy Lízy
Cenu věnoval: Drogerie Navrátil

DS Teatrům Velké Opatovice – Za sušenou vodou
Petru Prosserovi za herecký výkon v roli Martina
Cenu věnoval: DS „Na Štaci“ Němčice nad Hanou

Tomáši Ducháčkovi, Danielu Horákovi, Jakubu Stejskalovi a Petru Prosserovi
za hudební složku v inscenaci hry
Cenu věnoval: Anna Jánská potraviny

Ostrožská Nová Ves – Jak to vidí ryby
Rost'ovi Juříčkovi za herecký výkon v roli Strýce
cenu věnoval: BIODAM, s. r. o. Chrudim

Cenu diváka HDM 2011 získalo Orechovské divadlo
Cenu věnoval: ing. Miroslav Juhás

Hlavní cenu HDM 2011 získává
Divadelní soubor Morkovští ochotníci za inscenaci hry Václava Barty Prach a
broky
cenu věnoval: BIODAM, s.r.o. Chrudim

Doporučení a nominace HDM 2011

Odborná porota HDM 2011 doporučuje k postupu na celostátní přehlídku činoherního divadla pro děti Popelka Rakovník inscenaci Král zvířat v provedení DS J.K.Tyl Brodek u Přerova.

Odborná porota HDM 2011 doporučuje k postupu na národní přehlídku venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim ve druhém pořadí inscenaci hry Žena hašteřivá a manžel zoufanlivý v provedení DS BODLAK Bernartice nad Odrou.

Odborná porota HDM 2011 doporučuje k postupu na národní přehlídku venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim v prvním pořadí inscenaci hry Rychlé šípy z Oltecu aneb Opereta třetího věku v podání Ořechovského divadla.

Odborná porota HDM 2011 nominuje k postupu na národní přehlídku venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim inscenaci hry Václava Bártý Prach a broky v podání DS Morkovští ochotníci.

Za porotu HDM 2011

Ladislav Vrchovský, předseda

Hodnocení dopoledních představení Klubem dětského diváka

Královna Koloběžka první DS Na Štaci Němčice nad Hanou

První reflexe dětí z Klubu dětského diváka začala metodou slovní asociace. Když jsem vyslovila slovní spojení „dnešní představení“, děti bez přemýšlení vyslovovaly: „sranda, dobrý, fajn, bylo suprový, že tam hráli velcí i malí herci“. K scénografické a hudební složce představení se děti vyjadřovaly pochvalně, kulisy na děti působily pěkně a propracovaně a při práci s osvětlením, bylo dětem jasné, v jakém prostředí se právě děj příběhu odehrává. Děti ocenily, že hudba byla hrána živě na hudební nástroje a nebyla reprodukována. Většina dětí pohádku znala z televizního zpracování a vlastní invenci souboru a momenty, kdy se jevištní provedení pohádky lišilo od příběhu v knize Fimfárum, kterou jsme měly k dispozici a do níž jsme dvakrát nahlédli, děti ocenily, především v převedení postav koňských handlířů na postavy dvou uhádaných kozařek. Děti samy by si nejvíce chtěly zahrát postavu krále, zmíněných kozařek, postavy dětí a nebo žádnou z postav příběhu. Na svých obrázcích děti zachytily to, co se jim v představení nejvíce líbilo. Na kresbách dětí se objevovala koloběžka samotná nebo s postavou Zdeničky, scénografie, ale téměř žádné postavy pohádky, ať už samotné nebo ve vztahu k jiné postavě příběhu, výjimku tvořily dva obrázky zpodobňující postavy kozařek.

Jak rozesmát princeznu

KDO Hvozdná

Své bezprostřední pocity a dojmy z tohoto představení děti vyjadřovaly již během přesunu z hlediště sálu do prostor nově zrekonstruované knihovny, kdy všechny reflexe Klubu dětského diváka probíhají. Nejprve děti barevnými křídami zakreslily do velkého namalovaného teploměru na balicím papíře sloupec rtuti, čímž vyjádřily, jak moc na ně představení zapůsobilo. Téměř všechny sloupce rtuti byly zaznamenány do plusové stupnice rtuti. Slovní reflexi zahájily připomínkami k technických složkám představení. Dětem se nelíbilo, že na jevišti viděly jen jedno scénografické provedení královského paláce a i když se děj příběhu odehrával jen v jednom prostředí, požadovaly, aby se scéna v průběhu představení nějakým způsobem obměňovala. Děti by rovněž uvítaly větší rozmanitost hudebního repertoáru, připadalo jim, že písničky v představení se neustále opakují dokola a stávají se tak nudnými. Herce představujícího postavu šaška Vaška by na závěr převlékly do civilního oblečení (rifle, tričko), kostým, který měl na sobě se jim do pohádky nehodil a šašek v něm připomínal podle slov dětí „vyrostlého študenta“. Nechvalně se děti vyjádřily k přestávce, která byla součástí představení. Byla podle nich naprosto zbytečná, protože po otevření opony se scéna vůbec nezměnila a mnoho ostatních dětských diváků v hledišti zmátla, protože si mysleli, že představení už skončilo. Příběh pohádky podle dětí skončil dobře, protože byli všichni spokojeni i zlé rampepurdy, které podle názoru dětí budou potrestány později, až zjistí, jak je vladaření velká dřina. K tomuto představení děti vymyslely další názvy: Jak rozesmát princeznu aneb: „O smutné princezně“, „Království smutku“, „Šašek Vašek si našel holku“, „Šašek Vašek“.

Lysistrata

DS Zdeňka Štěpánka Napajedla

K tomuto představení se děti příliš nechtěly slovně i výtvarně vracet. Některé z nich dokonce opouštěly společný diskusní kruh na koberci, jejich bezprostřední chování jen potvrdilo fakt, že představení sice porozuměly, ale tematika erotických vztahů mezi mužem a ženou je pro ně ještě přikryta rouškou tajemství. Aktuálnost divadelní hry, kterou v provedení souboru z Napajedel viděly a kterou správně časově zařadily do období antiky, spatřovaly v neustálé hrozbě válečných konfliktů ve světě. Podle dětí by plán athénských a spartánských žen v současné době nemohl vyjít, tak jak tomu bylo v divadelní hře, protože dnes existuje obchod s bílým masem. Podle dětí je představení vhodné pro diváky starší patnácti let a pro dospělé. Pouze dvě děti z dvanácti členů Klubu dětského diváka by se na představení šlo podívat ještě jednou. Děti vymyslely k tomuto představení tyto podtituly: Lysistrata aneb: „Trapas v Athénách“, „Sex bez ženy“, „Divadlo na ruby“, „Pro větší diváky“, „Válka mezi mužem a ženou“. Na namalovaných obrázcích mnohé děti vyjádřily barevné abstraktní pocity, které podle jejich slov obsahovaly neustálé šarvátky mezi muži a ženami, lásku, nenávist a směsici příjemných i nepříjemných pocitů a dojmů ze zhlédnutého představení.

Král zvířat

Divadelní soubor J. K. Tyla v Brodce u Přerova

Na začátku reflexe tohoto představení měly děti z Klubu dětského diváka polohou své ruky ve stoje ukázat, jak moc se chtějí k tomuto představení vyjádřit. Po usazení se do kruhu na koberci jsme se společně vrátili k ději příběhu, který jsme převyprávěli bez větších potíží. Děti příběh dobře znaly z filmového zpracování, souboru vytýkaly, že do svého jevištního zpracování mohl soubor vnést vlastní invenci, aby diváci, i když je příběh známý, byli v průběhu představení překvapováni. Paralelu ve světě zvířat v tomto představení a reálným světem viděly děti v touze po moci a otcovské lásce lvího krále ke svému synovi. Scénografie i kostýmy a líčení herců se dětem líbily. K hudební složce tohoto představení měly výhrady, podle nich se elektrická kytara do představení nehodila, mohla by být nahrazena jinými akustickými nástroji. Souboru děti vzkázaly, že by se v představení mohly objevit sloni a hroši. Postavu lvího prince Simba by mohl v první části představení hrát dětský herec a proměna této postavy ve velkého lva by pak byla zřetelnější. Na závěr slovní reflexe měly děti zhlédnuté představení připodobnit ke květině, dopravnímu prostředku a neživé věci. Na otázku: „Co by představení bylo, kdyby bylo květinou?“ Děti odpověděly: kopřiva, keř tráva v savaně. „Co by představení bylo, kdyby bylo dopravním prostředkem?“ Děti bez přemýšlení řekly: džíp, kolo. „Co by představení bylo, kdyby bylo neživou věcí?“ Děti vyjmenovaly: budova zoo, plyšák, moudrá kniha. Pro představení děti vymyslely tyto druhé názvy – Král zvířat aneb: „Lví král“, „Vyhnanec“, „Touha po moci“, „Praštěné hyeny“. Při výtvarné reflexi vznikl velký kolektivně vytvořený plakát k tomuto představení, na kterém se objevil název „Král zvířat aneb Touha po moci“ a byl doplněn obrázky slunce, trávy a velkých zvířecích kostí.

Podivné příhody pana Pimpipána

DS FOOR Hustopeče

Reflexi tohoto představení děti samy chtěly začít vymyšlením nového názvu. Podivné příhody pana Pimpipána aneb: „Koža Líza“, „Hloupý kouzelník“, „Holohlavé hlavy“, „Holohlavé hlavy“, „Zlý čaroděj“. Potom děti na namalovaném velkém teploměru zakreslily výšku své momentální nálady, sloupce rtutí v několika případech nepřekročily bod mrazu a zůstaly v mínusové části teploměru. Pak mi děti sdělovaly své asociace: na slovní spojení „dnešní představení“ děti vyslovily: příběh, nuda v kině, spánek. V souvislosti se slovním spojením „příběh pohádky“ děti napadly tato slova: dlouhý příběh, herci, zábavný. „nejlepší herec“: koza, král. „nedostatky představení“: guma na hlavě kouzelníka, zpěv potichu, choreografie holek v modrém. Na moji otázku, kdo byly postavy v modrých šatech, děti odpověděly: křoví, poddaní kouzelníka, mohlo to být i bez nich, ale byla by to ještě větší nuda. U společného převyprávění děje jsme se trochu „trápili“, ale nakonec se nám podařilo děj pohádky chronologicky poskládat. Podle názoru dětí byla nejdůležitější postavou příběhu koza.

Co by představení bylo kdyby bylo květinou? „smradloch, kopřiva, pampeliška, narcis“

Co by představení bylo kdyby bylo zvířetem? „koza, moucha tse-tse, nosorožec, žirafa (protože má dlouhý krk a představení bylo také dlouhé)“

Co by představení bylo kdyby bylo věcí? „kniha, trabant, koberec, nůžky“

Kresby dětí k tomuto představení obsahovaly především směsí abstraktních barevných různorodých pocitů.

Čáry báby Cotkytle aneb Tři zlaté zuby děda Vševeda

DS Kroměříž

Slovní reflexi k poslednímu představení, které sledoval Klub dětského diváka, chtěly děti samy začít hledání nového názvu představení, který by nejlépe vystihl to, co se na jevišti odehrálo. Čáry báby Cotkytle aneb Tři zlaté zuby děda Vševeda aneb: „Čtyři svatby“, „Pleška dědy Vševedy“, „Tam, kde lišky dávají dobrou noc“. Potom mi děti odpovídaly na již známé otázky: Co by představení bylo, kdyby bylo květinou? „fialka, růže, kopretina, živý plot, sedmikráska“ Co by představení bylo, kdyby bylo zvířetem? „vlk, liška, čáp, plameňák, lev, kočička“ Co by představení bylo, kdyby bylo věcí? „almanach, televize, loď, manéž, zrcátko, zub“ Co by představení bylo, kdyby bylo dopravním prostředkem? „koště, autobus, kočár s koňmi, letadlo“. Kostýmy se dětem líbily, jen postava princezny mohla mít hezčí šaty – víc princeznovské. Písniček bylo v představení podle dětí tak akorát, některým připadaly velmi podobné a jednotvárné. Děti ocenily práci s jevištním osvětlením zvláště při čarování báby Cotkytle, triky působily podle dětí opravdově. Děj příběhu děti převyprávěly bez potíží a velmi podrobně. Nejvíce se lidem líbily postavy báby, lišky, dědy Vševeda, Zindulky a holiče. Na obrázcích dětí se nejčastěji objevovala postava báby Cotkytle, inspiraci však k zpodobnění této postavy našly na letáčku k představení nikoliv v konkrétní jevištní situaci, kterou viděly.

Zhodnocení práce Klubu dětského diváka

V letošním ročníku Hanáckého divadelního máje zhlédly děti z Klubu dětského diváka celkem šest divadelních inscenací, určených dětskému publiku. Mezi členy Klubu měli tentokrát co se týká počtu přesilovku chlapci. Všechny děti velmi brzy ztratily ostych a spontánně a upřímně sdělovaly své názory a postřehy. Naše společné diskuse byly velmi živé a děti v nich opět potvrdily, že jsou velmi pozornými, vnímavými a někdy i nemilosrdnými diváky. Během našich šesti setkání se vždy vytvořila uvolněná a kamarádská atmosféra, ke které bez pochyby přispělo i příjemné prostředí nové knihovny, kde reflexe probíhaly. Děti během festivalového týdne projevovaly velký zájem o divadelní dění, některé zavítaly do hlediště i na večerní představení v doprovodu rodičů. Všechny děti, které v letošním ročníku tvořily Klub dětského diváka chci moc pochválit a poděkovat jim za to, že mi s nimi bylo moc hezky a jsem si jista, že se v hledišti němčického divadelního sálu budeme i nadále potkávat.

Zdeňka Gregorová

Hodnocení semináře

Zpráva určená k přečtení a zamyšlení.

Ve dnech 5. 6. a 7. května probíhal jako součást festivalu v poklidných a příjemných prostorách fary seminář o divadle. Je možné, že pro někoho bude tato informace překvapením, nicméně to nemění skutečnost, že v ta dopoledne a odpoledne se tam scházela skupina pracovitých a přemýšlivých divadelníků, která se s velkou vervou a představivostí pustila do rozkrývání dramatických textů českých autorů, do vytváření mizanscén, což není lidově řečeno nic jiného, než kompoziční ztvárnění dramatu. Tito nadšenci, se po tři dny obraceli ve své víře k divadelním bůžkům, aby jim dali sílu a osvětili je v otázkách dramaturgických, hereckých a režijních, aby jim pomohli zrealizovat a uvést v život krátké úryvky z různých her.

Do budoucna by bylo snad dobré popřemýšlet o této činnosti jako trvalé součásti přehlídky a to v tom smyslu, aby byla s odbornou péčí připravena dlouhodoběji a koncepčněji a aby byla koncipována a zapojena do dvou či tří let a zacílena k praktickým potřebám divadla. Na tuto praktičnost a konkrétnost bych kladl důraz. Skupina (kolem deseti účastníků) by mohla být dobrou výzkumnou výpravou za tajemstvím i zákonitostmi jevištní tvorby.

Karel Semerád, lektor semináře

Seminář „Praktický přístup k režii“ byl pro mě přínosem pro moji práci režie. Pod vedením pana Karla Semeráda jsem získala mnoho zajímavých poznatků. V průběhu semináře jsme postrádali přítomnost a praktickou ochranu hostesky, které s námi trávily mnoho času. Dnes nám hlavní instrukce poskytovala paní ing. Oulehlová. Ale doufáme, že náš názor nebude způsobovat nelibost vůči nám. Závěrem dík za to, že jsem zde mohla na semináři svou přítomností podílet. Na kolektiv účastníků a práci mi zbyly krásné vzpomínky.

Z loňského semináře jsem si odnesl nespočet střípků a útržků snad ze všech oblastí divadla. Díky laskavosti letošního lektora se mi začínají spojovat do celku a zapadávat na správná místa. Velmi oceňuji přístup pana Semeráda k probíranému tématu tak, že si každý jeden z nás vyzkoušel roli režiséra, ostatní se potom zdokonalovali na poli hereckém. Stejně jako loni prosím o udržení kurzu do dalších let, možná bych doporučil zamyslet se nad větší propagací tak, abychom se setkali se členy více souborů. Velký dík za podporu a vřelý přijetí patří také našemu „panu domácímu“

Děkuji Dory

Letošní seminář zcela excelentně navázal na loňský. Osobnost pana režiséra Semeráda vtiskla letošnímu semináři nezaměnitelnou atmosféru filozofického přístupu k divadelní tvůrčí atmosféře. Zvláště pak důraz na divadelní fantazii, která je tak nutná pro zdárné podání inscenace. Děkuji organizátorům za to, že dokážou držet kurzy divadelního vzdělávání v rámci Hanáckého divadelního máje. Stejně jako loni prosím o zachování této aktivity. Jedinou výtkou je fakt, že oproti loňskému roku, letošní kurz neměl svoji stálou přítomnost asistentek.

Režijní seminář

Plusy - úroveň přednášek a výběr lektora byl na velice dobré úrovni. Pros nás ochotníky má tohle setkání význam hlavně v předávání zkušeností, což znamená vždy určitý posun v divadelní práci. V tomto ohledu hodnotím kladně a doporučuji a doufám, že příště tenhle kurz osloví více uchazečů.

Mínusy- Nepřipravenost ze strany pořadatelů, nezáměr o to co a jak se děje okolo semináře a jeho účastníků. Žádná podpora

Květoslav Indrych

Práce žáků základní školy do literární soutěže Andersenova hvězdička

Hana Heráková, 6.A

Sen

Stojím tu a nevím, co se stalo, nebo kde jsem se tu vzala. Jediné, co cítím, je nadšení a krása všeho kolem. Každý strom stojící opodál je z té nejjemnější čokolády, tráva a kapradí je z marcipánu, kousek za lesem se típyti šumící vodopád té nejlepší cukrové vaty, i ty hory tvoří cukrové homole. Zkrátka krása plná prapodivných vůní.

Nevím proč, ale musím jít dál po pěšince do lesa. Cítím, jako by mě někdo sledoval z křoví. Ale mám strach se ohlédnout. Co to bylo? Ted' po mně někdo hodil hrozkami, znovu a zase. Ted' už toho mám plné zuby!

„Kdo se opovážil?“ z kapradí vyleze malý ustrašený zajíček. K mému překvapení promluvil lidským hlasem.

„Já nechťel, jen potřebuji tvoji pomoc.“

Štípla jsem se, abych se ujistila, že se mi to nezdá.

„Jak ti mohu pomoci?“ a zajíček hopsal dál po cestičce, ale pokaždé se na chvíli zastavil a počkal, až jej doběhnu. Za pár chvil jsme byli z lesa venku. Cesta trvala dlouhou chvíli, ale zajíček si ani jednou neodpočinul. Najednou zmizel. A já stála v zámecké zahradě. Byla kouzelná. Plná květů malých i velkých, plná fontán a vodopádů, plná nádherných keřů. Vůně všude kolem mě. A uprostřed toho všeho, na kraji té nádhery, seděl škaredý smutný žabák.

„Konečně jsi tady, tak dlouho jsem na tebe čekal“ řekl.

„Na mě? A proč?“

„No přece na polibek, abych mohl být zase člověkem.“

„A proč já? To nemáte v této pohádce žádnou princeznu, která tě políbí a vezme si tě za muže?“

„Má princezna stojí přede mnou.“

A já měla nádherné šaty zdobené diamanty, vyčesané vlasy a korunku v nich.

Nic se nedalo dělat, poklekla jsem a žabáka políbila. Jaké bylo překvapení, když místo pěkného prince tu stál baculatý princ odpudivého zjevu.

Není divu, že potřeboval někoho ze světa lidí, aby ho vysvobodil. Jenom nevím, jestli v podobě žabáka nebyl hezčí.

Vzala jsem nohy na ramena a utíkala pryč.

Přesněji řečeno, jsem se probudila ve svém pokoji vedle plyšového králíka.

Radomír Kouřil, 6.A

Můj ráj

V létě jezdím každý rok na tábor Kladky-Bělá. Tábor se rozkládá v malebném údolí mezi dvěma lesy.

Ráno je na táboře nejkrásnější. Na louce se třpytí kapky rosy a v lese jsou vidět mokré listy, které se nádherně lesknou ... Ale to všechno překazí rozzcvička, která uměle vstoupí do mého pohádkového snění. Tak rád bych se tu zastavil a pomalu prošel tou krásou! Když běžíme podél spodní louky, již lemuje nádherný potůček, nejradši bych se v něm vykoupal.

Běžíme dál, nalevo od cesty roste jehličnatý les, v němž hrajeme hry.

Pak vyběhneme na mýtinu, kde máme rozzcvičku. Tu nádhernou krajinu kazí starý zkrachovalý hotel. Nad ním se rozkládá další les a ten je ještě hezčí a zelenější.

Rozzcvička končí a my běžíme do tábora.

Večerní krajinu mám taky rád, když svítí měsíc a vycházejí tajemné hvězdy. Jdeme k ohništi a zpíváme. Poté jdeme spát. V noci nás čeká hlídka. Okolo druhé a čtvrté

hodiny jsou hvězdy vidět nejlépe a černé lesy, šedá louka a žluté slunce je dávno pryč. Až ráno zase vyjde!

Tento tábor mám rád. Jezdím na něj už šest let a moc se mi tady líbí. Příští rok pojedu zase, abych mohl opět spatřit tu mou kouzelnou krajinu ...

Kamil Ošmera, 6.A

Sen

Jednou se mi zdálo, že jsem uprostřed fantastického světa. Okolo mě pobíhala různá zvířátka. O kousek dále jsem spatřil jelena, jehož srst vypadala jako z barevných oříšků, ale nenechte se zmást, byly to lentilky a místo parohů, no tomu nebudete věřit.

Místo parohů měl pendreký! Viděl jsem i zajíce. Představte si, že byl celý z čokolády a skákal pořád dokola.

Okolo mě byla tráva, která chutnala jako zmrzlina a nechyběly tu ani stromy, které měly místo listů bonbony. Keře byly celé k nakousnutí, jelikož byly z marcipánu. Jehličnaté stromy měly kmen z arašídů a jehlice byly z párků.

O kus dál se nacházel vodopád z coca-coly a řeka pod ním byla z pomerančového džusu. Řeka mizela v dáli. A co nevidím! Je tam most!

„Z čeho asi je?“ pomyslel jsem si. Tak jsem přišel blíž a vidím, že je úplně celý z perníku.

Přešel jsem přes něj a octl jsem se v malé, ale útulné vesničce. Něčím byla ale zvláštní. Víte čím? Všichni v ní chodili v doktorských pláštích. Líbilo se mi tu.

A vtom jsem uslyšel v dáli něčí hlas: „Další prosím.“

To už jsem se ale ocitl v čekárně u lékaře, kde jsem čekal na očkování. Ještě jednou jsem si na ten sen vzpomněl a řekl si: „Škoda, že ten náš svět nevypadá tak sladce a k nakousnutí .....“

Kateřina Oulehlová, 6.A

Krása zimní krajiny

Jezdím na lyžích a nemůžu odolat té krásné zimní horské krajině, která je schovaná pod sněhovou peřinou.

Rychle musím sundat lyže, abych se mohla projít tou krásou!

Kráčím po uzounké zasněžené cestičce, kterou lemují bělostné a zmrzlé stromy.

Hele, ptáček!

Ach ne! Vyplašila jsem ho! Jak ptáček ze stromu vzlétl, zazněl krásný cinkavý zvuk.

Jdu za ním, až dorazím k zamrzlému rybníčku. Leskne se jako zrcadlo! Chvilí se dívám na rybníček, protože po něm chodí zajíc a je to, jako kdyby někdo hrál na zvonečky ...

Co to? Slyším teď křupání sněhu. Podívám se do dálky, vidím stádo krásných srnek.

Jdu dál, až k neobyčejně zajímavému místu. Vypadá to jako divadlo. Z jedné strany je hlediště stromů a z druhé je hustý les, který mi připomíná podium.

Už se pomaloučku začíná snášet na zem mlha. Spěchám zpět, abych nezabloudila.

V zimě na horách je vždycky krásně ...

Petra Lechnerová, 4.třída

Jeden velký medřa

Jmenoval se Bédřa.

Měl rád sladký med,

Tak ho všechn sněd.

Listí barevné už padá,

Podzim, ten si barvy žádá.

Žlutá, hnědá, červená,

Bábu bolí kolena.

Jaguár a zlatá rybka

Byl jednou jeden jaguár a ten rád chodil k řece pozorovat rybáře, jak chytá ryby. Jednoho dne rybář ne a ne vytáhnout síť. Jaguár toho hned využil a síť vytáhl. V ní se třpytila zlatá rybka. Měl velký hlad a chtěl rybu sníst, ale ta promluvila. Rekla, že je kouzelná.

Jaguár si pomyslel: „Opravdu? Tak to hned vyzkouším.“

A nahlas řekl: „Chtěl bych být hodně rychlý, velmi krásný a všemi oblíbený.“

Rybka rekla „staniž se“ - a vtom se z jaguára stalo rychlé, krásné a oblíbené auto.

Od těch dob můžeme potkávat jaguáry i na silnicích.

Martina Kyseláková, 4.třída

Kočka

Naše kočka zrzavá

měla čtyři kořata.

Dva kocourky a dvě kočičky,

schovala je do krabičky.

A v tom teplém pelíšku

leží pěkně na bříšku.

Kožíšky mají hebounké

a nožičky tuze slabounké.

Naše zahrádka

Na té naší zahrádce

rostou pěkné kosatce.

Máme tu i jiné kvítí

a na včelky z dálky svítí.

Sednou si na kytičku

a s pylem letí k úlečku.

Meď my máme tuze rádi

na snídani v čajíčku.

Podzim

Podzim je tu jako loni,

ve vzduchu to chladem voní!

Ranní mlhy nebo deště,

z postýlky ven se nám nechce.

Nakonec však vyskočím

a do školy pospíším.

Divácká soutěž

Výsledky divácké soutěže		
Soubor	Inscenace	Body
Morkovští ochotníci o.s.	Prach a broky	2,925
DDS Štěk Štěpánov	Válka ve třetím poschodí	2,500
BODLÁK Bernartice nad Odrou	Žena hašteřivá a manžel zoufanlivý	2,687
DS Zmatkaři Dobronín	Na správné adrese	2,812
Ořechovské divadlo	Rychlé šípy z Oltecu aneb Opereta třetího věku	2,926
DS TeaTrum Velké Opatovice	Za sušenou vodou	2,434
BLIC Ostrožská Nová Ves	Jak to vidí ryby?	2,397

Počet diváků na jednotlivých představeních

Počet diváků		
Soubor	Inscenace	Počet
Morkovští ochotníci, o.s.	Prach a broky	154
DS "Na Štaci" Němčice nad Hanou	Královna Koloběžka První	214
DDS Štěk Štěpánov	Válka ve třetím poschodí	29
BODLÁK Bernartice nad Odrou	Žena hašteřivá a manžel zoufanlivý	84
KDO Hvozdná	Jak rozesmát princeznu	223
DS Zdeňka Štěpánka Napajedla	Lysistrata	134
DS Zmatkaři Dobronín	Na správné adrese	83
DS J.K.Tyl Brodek u Přerova	Král zvířat	192
Ořechovské divadlo	Rychlé šípy z Oltecu aneb Opereta třetího věku	162
DS FooR Hustopeče	Podivné příhody pana Pimpipána	149
DS Teatrum Velké Opatovice	Za sušenou vodou	77
DS Kroměříž	Čáry báby Cotkytle aneb tři zlaté zuby děda Vševěda	196
BLIC Ostrožská Nová Ves	Jak to vidí ryby z vody?	84
	Celkem	1781

Vážení a milí přátelé,
všechno má svůj začátek i konec. Tak i náš 25. Hanácký divadelní máj dospěl ke svému finále. Všechno, co jsme na festivalu viděli a slyšeli, bylo pojmenováno, patřičně odbornou porotou rozebráno a opět poskládáno. Všechno bylo zapsáno a zdokumentováno. Samozřejmě jak jinak, v plénu ochotníků náležitě probráno a okomentováno. Pomyslně smekám klobouk před odbornou porotou, pány Ladislavem Vrchovským, Vladimírem Zajícem a Milanem Strotzrem, za jejich citlivý, upřímný až otcovský přístup ke všem aktérům HDM – hercům, divadelním ochotníkům. Ze to neměli mnohdy lehké, je nabíledni.

Nadešel čas vše shrnout a uložit ad-akta, aby se v budoucnu k těmto aktům mohli, pokud na to budou mít chuť a čas, vrátit naši nástupci. Pokud se k tomu nevrátí, nebude to vadit. Vadilo by, kdybychom žádné nástupce neměli.

Končí romantika, nastává každodenní boj – řečeno s nadsázkou, boj o zrno, boj o živobytí. Samozřejmě, že člověk potřebuje nejen chleba, potřebuje taky víno a hry. Potřebuje se zabývat věcmi, které mu přináší radost nejen fyzickou, ale i potravu duševní – v našem případě je to ochotnické divadlo – pominu-li práci na zahrádce.

Ještě však chvilka ohlédnutí. Máme za sebou perný, ale krásný týden. Týden plný divadla, setkávání lidí a také, dovolím si poznamenat, hledání cesty k lidem ve svém okolí a jeden k druhému. Já ze svého pohledu hodnotím letošní Hanácký divadelní máj pozitivně. I když třeba zrovna náš němčický soubor NA ŠTACI nějak zvlášť neoslnil, ale po prvomájovém dopoledním dešti svítla naděje, že v příštích ročnících HDM se s ním opět budeme setkávat.

A to je velmi dobrá zpráva.

Letošní jubilejní ročník by nemohl být pětadvacátý, kdyby nebylo těch ochotných nadšenců, kteří organizovali ročníky předešlé. Já jsem se mezi organizátory HDM dostal před pěti lety, kdy jsem, jako hosteska, měl možnost nahlédnout do přehlídkové kuchyně. Tehdy mě do tohoto dění vtáhla paní Naďa Tesaříková, kterou vnímám v němčickém divadelním světě od roku 1973.

Chtěl bych poděkovat všem, i těm, kteří dnes už nejsou mezi námi, kteří tuto krásnou májovou divadelní tradici založili a udrželi po čtvrt století a jakkoliv se podíleli na přípravě a organizaci všech předešlých ročníků HDM. Osobně děkuji za kus obrovské desetileté práce právě svojí předchůdkyni. Ještě jednou - díky moc.

Při přípravě letošního ročníku byla koordinátorkou všech zapojených dobrovolníků paní Jana Oulehlová, která na svých bedrech nesla celou tíhu organizace. Také jí a celému organizačnímu týmu patří upřímné poděkování.

Nemohu samozřejmě zapomenout na diváky, bez kterých by žádná divadelní přehlídka neměla smysl. Letošní návštěvnost potěšila. Dětská představení byla většinou vyprodána.

Na večerních představeních ještě zůstávala některá místa volná, ale u osvědčených a diváky oblíbených souborů bylo plno. Diváků si musíme vážit. Získáme si je dobrou dramaturgií přehlídky a výběrem přihlášených souborů. Ještě bych se chtěl omluvit divákům, pokud se jim zdálo, že organizace přehlídky není dokonalá. Jsme jen lidé.

Jak se říká, to nejlepší na konec. Já vám, vážení přátelé, omládl na Hanáckém divadelním máji nejméně o dvacet let. Je vám určitě jasné, kdo je toho příčinou. Mé kolegyně na jevišti po celou dobu přehlídky mne nenechali minutu v klidu: Jsou to Monika Kvíčalová, Martina Klevetová a Sárka Knechtová.

Na závěr bych chtěl poděkovat své drahé manželce, což jsem původně měl udělat už na začátku. Skončil 25. ročník Hanáckého divadelního máje, ať žije ročník 26.

Váš Jiří Vrba, v Němčicích nad Hanou, dne 7. května L.P. 2011

Na shledanou příští rok se těší manažerský tým a pořadatelé

Sponzoři projektu:

VELINVESTIK spol. s r.o., Němčice nad Hanou
Zdravotní pojišťovna Metal–Aliance
V.H.P. Ivanovice, s.r.o.
Místní organizace ČSSD
Místní organizace KSČM
MOPS Jan Hrabal, Němčice nad Hanou
Elmatervis s.r.o., Němčice nad Hanou
Sebranka Antonín Hrdý
Autobusy IRIS, Držovice
ZOD Němčice nad Hanou
INEX PROJEKT, s.r.o. Kroměříž
CHALUPA – STAVITEL s.r.o., Hulín
Restaurace Zátíší Jaroslav Zatloukal
Drogerie Navrátil, Němčice nad Hanou
Antonín Oplocký – Květiny, Němčice nad Hanou
Centrum oken a bydlení, firma Pavel Smetana, Prostějov
Papírnictví Pavel Holub
GORDEX spol. s r.o., Prostějov
Omega, spol. s r.o., Prostějov
Iveta Havlíčková - správa a údržba nemovitostí a čištění automobilů
Ing. Jan Vrána, místostarosta
Pavel Oulehla – stolařství
GREMAT, stavební společnost Nezamyslice
Anna Jánská potraviny
BIODAM, s.r.o. Chrudim
Alena Fabišíková, Němčice nad Hanou
Květoslav Černý, Němčice nad Hanou
ing. Miroslav Juhás

Záštitu nad Hanáckým divadelním májem převzal
hejtman Olomouckého kraje Ing. Martin Tesařík

Projekt je realizován za finanční podpory Olomouckého kraje a
Ministerstva kultury ČR a ve spolupráci s SČDO.
Všem, kteří Hanácký divadelní máj podpořili, srdečně děkujeme.